

Colecția Biblioteca Polirom este coordonată de
Bogdan-Alexandru Stănescu.

Peter Hobbs, *In the Orchard, the Swallows*
Copyright © Peter Hobbs, 2012
All rights reserved

© 2012 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba
română

Accastă carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: ilustrație de Laurențiu Midvichi

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României :

HOBBS, PETER

În livadă, rândunicile / Peter Hobbs; trad. din lb. eng.
și note de Mihaela Negrilă. – Iași : Polirom, 2012

ISBN print: 978-973-46-3083-7

ISBN ePub: 978-973-46-3152-0

ISBN PDF: 978-973-46-3153-7

I. Negrilă, Mihaela (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Peter Hobbs

În livadă, rândunicile

Traducere din limba engleză
de Mihaela Negrilă

POLIROM
2012

Livada

Când urc dealul, ochii îmi sunt pironiți pe cărare și doar când și când îi ridic spre ținta mea. Însă când merg spre casă, privirea mea poate să cutreiere un pic mai mult și să urmărească tufele de tamarisc care însoțesc râul aflat departe dedesubt, o centură verde care duce către locul de unde se întind straturile de trestii, care-și schimbă culoarea când în verde, când în galben unduindu-se în adierea vântului. Pe un câmp din depărtare, un țăran e la lucru, mai devreme decât de obicei, mergând încet alături de doi boi, când încolo, când încoace.

E aproape vară și căldura din miezul zilei e cumplită. Mi-e frig când merg în zori, dar mă întorc când e soare și încă sunt vulnerabil. Am noroc că drumul e

la vale. Ieri, am zăcut toată după-amiaza la umbră ca să-mi revin după acest efort.

Acum câteva zile, am văzut un polițist când coboram din livadă. Stătea la volanul unei mașini parcate de cealaltă parte a drumului, la umbra de la marginea satului. Mașina era acoperită de praf. Nu era o mașină de poliție, însă bărbatul era în uniformă. Ochelarii lui de soare aveau lentile oglindă.

Am început să tremur. Umerii și brațele mi se zgâlțâiau și nu se mai opreau. *Pe mine mă așteaptă*, m-am gândit. Era atât de devreme – din ce alt motiv ar fi putut să se afle acolo? Picioarele nu mă mai țineau și am crezut o clipă că va trebui să mă opresc. Era ca un vis urât în care corpul refuză să se miște. Când am încercat să-mi ridic picioarele, abia s-au târât.

Când am ajuns mai aproape, am dat să traversez strada că să mă duc la el, atras de un impuls groaznic, însă o particică din mintea mea era încă limpede și mi-am văzut de drum. Polițistul nu mi-a acordat nici cea mai mică atenție, dar tot

am privit de câteva ori în urma mea, să văd dacă mă urmărea prin sat, dacă se uita în ce direcție mergeam. Mi se tăiase răsuflarea și inima mi-a bătut repede în piept multă vreme după aceea și nu voia să se liniștească. M-am simțit din nou ca un copil.

Cu toate acestea, atunci, cu mulți ani în urmă, când m-a luat prima oară poliția, nu mi-a fost frică. Au venit după mine pe când mergeam spre casă. Mergeam încet, împleticindu-mă, încă plângând. Durerea de la loviturile tatălui tău încă mă ardea. Nu înțelegeam de ce te-ai purtat așa. Clocoteam de mânia celui drept. Oare nu încercasem eu să te apăr?

Pierdut pe gânduri, nu am observat jeepul care a oprit lângă mine sau pe polițiștii care au coborât din el, până când unul dintre ei nu și-a pus mâna pe umărul meu ca să mă oprească din drum. M-au întrebat cum mă cheamă și le-am spus, iar ei m-au băgat în mașină și ne-am îndreptat spre secția de poliție din oraș.

La secție, m-au băgat într-o celulă, unde spiritul dreptății ce se aprinsese în mine a fost pus la răcoare.

Am așteptat ore în șir în celulă. Au venit după căderea nopții. Am fost dus într-o încăpere, goală cu excepția unei mese și a unui scaun. Acolo erau doi polițiști. M-au silit să mă întind pe masă, unul dintre ei ținându-mă de glezne ca să nu mă pot mișca. Celălalt mi-a tras pantofii din picioare și i-a azvârlit într-un colț. Îmi amintesc cum mă cuprindea frica. Chiar și după toți acești ani, îmi amintesc că atunci a început frica. Nu m-a mai părăsit de atunci, nu cu totul. Prima oară m-am gândit că tata n-a venit pentru că nu știa unde sunt. Sau poate că venise și fusese trimis la plimbare, spunându-i-se că nu mă poate vedea sau că poliția nu știe nimic despre mine.

M-au ținut întins și m-au bătut la tălpi. Nu mai cunoscusem niciodată o asemenea agonie – fiecare lovitură mi se propaga imediat prin tot corpul, nervii îmi ardeau de o durere crâncenă. Mi s-a strâns stomacul și am vărsat, aproape înecându-mă

cu voma înainte să-mi pot întoarce capul ca să o scuip. Polițistul a înjurat și m-a lovit și mai tare. Am țipat în neștire. M-am zbatut, dar nu mă puteam mișca.

M-au acuzat de multe lucruri. Că am încercat să-l omor pe tatăl tău, că am încercat să-l jefuiesc. Le-am spus că erau minciuni, însă nu m-au ascultat. M-au întrebat dacă te-am violat. Nu știam ce înseamnă asta. Am început să mă tem că te rănisem fără să știu. Așa se explica supărarea ta.

M-au bătut până când am răspuns da la toate întrebările lor, la cele pe care le înțelegeam și la cele pe care nu le înțelegeam. Am crezut că eram la fel de vinovat pe cât mă simțeam. Mi-am scris numele pe niște coli de hârtie goale, fără să pricep ce făceam.

Pe urmă m-au dus înapoi în celulă. Tălpile îmi ardeau când pulsa sângele acolo, stârnind valuri de durere paralizante. Nu puteam să stau în picioare. M-am întins pe-o parte, m-am ghemuit strâns și l-am așteptat pe tata să vină să mă ia.

A doua noapte a venit și a trecut, dar el nu a apărut. M-am gândit că trebuie să fi fost prea rușinat să mă vadă, că făcusem ceva groaznic. Mi-l imaginam supărat și dezamăgit. M-am simțit foarte nătâng. Am stat în celula rece și am plâns.

În dimineața următoare, eram rebeget de frig. Nu mâncasem de două zile, dar durerea mă îngrețoșa și nu simțeam foamea. Nu venise nimeni în timpul nopții și am ridicat privirea plin de speranță atunci când ușa s-a deschis cu un scârțait. A intrat un polițist și mi-am întins gâtul ca să mă uit după tatăl meu în spatele lui, așteptându-mă afară. Nu l-am văzut, nu era acolo. Fără nici un avertisment, polițistul m-a lovit puternic peste cap cu bastonul. M-a luat pe nepregătite și am căzut la pământ, șocat. Îmi picura sânge din arcade și mi-am dus mâinile la frunte. Îmi simțeam brațul ușor; lumea părea să vibreze.

Polițistul m-a tras afară din celulă. Picioarele nu voiau să mă susțină, așa că am fost târât de-a lungul coridorului